

UZASADNIENIE

A. Z. w dniu 28 maja 2018 roku wystąpił przeciwko (...) Bankowi (...) S.A. z powództwem o zapłatę kwoty 25.500 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia złożenia pozwu – z tytułu odszkodowania „w związku z utraconymi korzyściami w postaci finansowania z dwóch źródeł o których mowa w uzasadnieniu pozwu”.

W uzasadnieniu pozwu powód oświadczył, że w dniu 2 sierpnia 2007 roku zawarł z pozwanym bankiem umowę (nie precyzując, jaka była treść tej umowy i do kiedy ona obowiązywała) oraz że w związku z opóźnieniem powoda w spełnieniu świadczenia na rzecz pozwanego pozwany bank umożliwił przetwarzanie danych osobowych powoda w Krajowym Rejestrze Długów – Biurze (...) S.A. Na skutek umieszczenia informacji dotyczącej zadłużenia powoda w Biurze (...) powodowi nie uwzględniono wniosków o wydanie kart kredytowych: w Banku (...) S.A. odmówiono powodowi wydania karty kredytowej z limitem do kwoty 15.000 zł, natomiast w (...) Bank S.A. odmówiono wydania karty kredytowej z limitem do kwoty 10.500 zł. W dalszej kolejności powód twierdził, że wyżej opisaną szkodę poniósł na skutek tego, że pozwany bank – po wygaśnięciu zobowiązania powoda wynikającego z umowy stron z dnia 2 sierpnia 2007 roku – nie poinformował powoda skutecznie o tym, że ma zamiar bez zgody powoda przetwarzać w dalszym ciągu jego dane osobowe stanowiące tajemnicę bankową. W tej ostatniej kwestii powód powołał się na uzasadnienie decyzji GODO z dnia 22 grudnia 2016 roku.

(pozew k. 3-4)

Strona pozwana wystąpiła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm prawem przepisanych. W szczególności, strona pozwana zaprzeczyła temu, aby powód wykazał, iż poniósł szkodę majątkową w kwocie 22.500 zł na skutek odmowy wydania mu kart kredytowych.

(odpowiedź na pozew k. 40-41)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 15 września 2014 roku powód złożył w jednostce pozwanego banku swoje pisemne oświadczenie o tym, że wnosi o zaprzestanie przekazywania i udostępniania jego danych osobowych i gospodarczych oraz o wycofanie tych danych z bazy danych podmiotów trzecich.

(kopia pisemnego oświadczenia powoda k. 74)

W bazie danych prowadzonej przez Biuro (...) S.A. znajdowały się następujące dane dotyczące powoda:

- na dzień 5 września 2014 roku dane o zadłużeniu w kwocie 496 zł z tytułu spłaty kredytu,
- na dzień 12 listopada 2014 roku brak było wpisów dotyczących powoda,
- na dzień 6 marca 2015 roku znajdowały się dane o zadłużeniu w kwocie 521 zł z tytułu spłaty kredytu,
- na dzień 8 kwietnia 2015 roku znajdowały się dane o zadłużeniu w kwocie 524 zł z tytułu spłaty kredytu.

(wydruki danych z Biura (...) S.A. k. 8, k. 10, k. 13, 18)

W dniu 26 maja 2015 roku Bank (...) S.A. wystawił dokument, w którym zaświadczył, że wniosek powoda dotyczący karty kredytowej z limitem 15.000 zł został odrzucony przez ten bank ze względu na treść danych przedstawiających historię kredytową powoda, umieszczonych w bazie danych Biura (...) S.A.

(kopia pisma Banku (...) w W. k. 23)

W dniu 27 lutego 2017 roku (...) Bank S.A. wystawił dokument, w którym oświadczył, że wniosek powoda o udzielenie limitu kredytowego na kwotę 10.500 zł z dnia 15 marca 2016 roku został rozpatrzony negatywnie.

(kopia pisma (...) Bank S.A. k. 24)

W dniu 22 grudnia 2016 roku Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję, w której w punkcie 1 nakazał (...) S.A. zaprzestanie przetwarzania danych osobowych A. Z. dotyczących umowy z dnia 2 sierpnia 2007 roku w systemie Biuro (...) S.A. Z uzasadnienia tej decyzji wynika, że organ ochrony danych osobowych uzyskał od (...) S.A. informację, zgodnie z którą podmiot ten przetwarza dane A. Z. przekazane mu przez (...) S.A. w zakresie dotyczącym trzech umów, tj. umowy kredytu z dnia 1 sierpnia 2007 roku (na podstawie art. 105a ust. 4 i 5 ustawy Prawo bankowe), umowy karty kredytowej z dnia 2 sierpnia 2007 roku (na podstawie art. 105a ust. 3 ustawy Prawo bankowe) oraz umowy o prowadzenie rachunku bankowego z dnia 8 kwietnia 2003 roku (na podstawie art. 105a ust. 1 ustawy Prawo bankowe). Z pisemnego uzasadnienia omawianej decyzji wynika ponadto, że przesłanką jej wydania w brzmieniu ustalonym w wyżej przytoczonym punkcie 1 było ustalenie przez organ ochrony danych osobowych, że nie została spełniona ustawowa przesłanka z art. 105a ust. 3 ustawy Prawo bankowe polegająca na uprzednim powiadomieniu powoda jako klienta banku o tym, że (...) S.A. zamierza nadal przetwarzać jego dane osobowe bez jego zgody po wykonaniu zobowiązania wynikającego z umowy łączącej strony, przy czym to ustalenie dotyczyło umowy stron z dnia 2 sierpnia 2007 roku, tj. umowy o wydanie karty kredytowej. Organ ochrony danych osobowych nie zakwestionował natomiast wyjaśnień banku w zakresie, w jakim ten ostatni podał, że w ramach wykonywania omawianej umowy powód dopuścił się zwłoki powyżej 60 dni w spłacie zobowiązania (z wyjaśnień banku wynika także, że okres 5 lat od chwili spłaty zobowiązania przez powoda upłynie w dniu 6 października 2019 roku). Organ ochrony danych osobowych ustalił także, że umowa kredytu z dnia 1 sierpnia 2007 roku została wykonana w dniu 23 grudnia 2008 roku, a bank nie wykorzystuje w zakresie dotyczącym tej umowy danych powoda do oceny jego zdolności i wiarygodności kredytowej lecz do celów wewnętrznych, co jest dopuszczalne z uwagi na treść art. 105a ust. 4 i 5 Prawa bankowego. Co więcej, organ ochrony danych osobowych w omawianej decyzji nie zakwestionował przetwarzania danych powoda przez pozwany bank na podstawie art. 105a ust. 1 Prawa bankowego (tj. dla potrzeb oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego) w zakresie dotyczącym umowy z dnia 8 kwietnia 2003 roku, tj. umowy o prowadzenie rachunku bankowego, gdyż nie zostały zakwestionowane wyjaśnienia (...) S.A. i (...) S.A. co do tego, że zobowiązania powoda wynikające z tej ostatniej umowy nadal nie zostały spłacone.

(kopia decyzji GIODO z dnia 22 grudnia 2016 roku wraz z uzasadnieniem k. 26-34)

Dowód w postaci przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania powoda nie dostarczył dalszych wiarygodnych informacji dotyczących okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Po pierwsze, powód w swoich zeznaniach formułował przede wszystkim twierdzenia dotyczące tego, czy po jego stronie w ogóle powstało zobowiązanie mogące podlegać ujawnieniu w bazie danych prowadzonej przez (...) S.A. – podczas, gdy sformułowana w pozwie podstawa faktyczna powództwa wiąże bezprawność działania pozwanego banku nie z nieistnieniem zobowiązania po stronie powoda lecz z brakiem zgody powoda na dalsze przetwarzanie jego danych przez pozwanego. Po drugie, sformułowane w ramach przesłuchania twierdzenia powoda co do wypowiedzenia przez niego umowy rachunku bankowego i braku powstania zadłużenia wobec pozwanego banku związanego z prowadzeniem tego rachunku – poza tym, że pozostają bez związku z podstawą faktyczną powództwa określoną w pozwie – nie mogą zostać uznane za wiarygodne, skoro nie zostały poparte żadnymi dokumentami (np. umową o prowadzenie rachunku bankowego i dowodem jej wypowiedzenia), a przy tym pozostają w sprzeczności z treścią dokumentu urzędowego, na który strona powodowa skądinąd się powołuje, tj. z uzasadnieniem wyżej przywołanej decyzji GIODO z dnia 22 grudnia 2016 roku, w której wyraźnie wskazuje się na to, że nieprawidłowość działania pozwanego banku w zakresie dotyczącym ochrony danych osobowych powoda dotyczyła braku zawiadomienia powoda o tym, że jego dane będą nadal przetwarzane po wykonaniu zobowiązania względem banku, a nie na tym, że zobowiązanie pieniężne powoda wobec pozwanego banku w ogóle nie powstało.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powód domagał się w niniejszej sprawie zapłaty przez pozwany bank odszkodowania za to, że bank ten naruszył przepisy ustawowe dotyczące ochrony danych osobowych, tj. wymóg określony w art. 105a ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. z 2017 roku, poz. 1876). Przepis ten stanowi o tym, że banki, instytucje oraz podmioty, o których mowa w art. 105a ust. 1 ustawy, mogą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową dotyczące osób fizycznych także po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem, bez zgody osoby, której informacje dotyczą, gdy osoba ta nie wykonała zobowiązania lub dopuściła się zwłoki powyżej 60 dni w spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy zawartej z bankiem, a po zaistnieniu tych okoliczności upłynęło co najmniej 30 dni od poinformowania tej osoby przez bank o zamiarze przetwarzania dotyczących jej tych informacji bez jej zgody. Niezależnie od następnie odmiennie sformułowanych na rozprawie twierdzeń powoda zaznaczyć należy, że jako podstawę faktyczną powództwa powód w pozwie podał nie to, że po jego stronie nie zaistniało opóźnienie wynoszące powyżej 60 dni w spełnieniu świadczenia umownego na rzecz pozwanego banku, lecz to, że bank ten nie poinformował powoda w ustawowym terminie wynikającym z art. 105a ust. 3 Prawa bankowego o tym, że będzie nadal przetwarzał jego dane związane z już wykonanym zobowiązaniem.

Podstawowa trudność w ocenie zasadności powództwa wytoczonego w niniejszej sprawie wynika z faktu, że powód ani w pozwie ani w żadnym późniejszym piśmie procesowym nie podał w sposób wyraźny, jakiej treści umowy łączyły go z pozwanym bankiem, czy i kiedy umowy te zostały rozwiązane, czy i kiedy w ich ramach powstały po stronie pozwanego opóźnienia w zapłacie należności oraz które z tych opóźnień zostały – wedle powoda bezprawnie – ujawnione w okresie od września 2014 roku w bazie danych (...) S.A. Zarazem jednak powód powołuje się w pozwie na decyzję GIODO z dnia 22 grudnia 2016 roku i nie kwestionuje żadnego z ustaleń, na których tę decyzję oparto. Skoro ustalenia te nie były w niniejszej sprawie kwestionowane także przez pozwany bank, to tym samym uznać je należy za niesporne między stronami. Z ustaleń tych wynika – jak już wyżej przytoczono – że strony łączyły trzy umowy (tj. umowy kredytu, o wydanie karty kredytowej oraz o prowadzenie rachunku bankowego (...) por. k. 27-28 i przytoczone tam wyjaśnienia (...) S.A. złożone w postępowaniu administracyjnym), z których jedynie ostatnia obowiązywała nadal w dacie wydania decyzji przez GIODO. Organ ochrony danych osobowych zakwestionował w swojej decyzji jedynie przetwarzanie danych osobowych powoda w związku z umową o wydanie karty kredytowej z dnia 2 sierpnia 2007 roku i w tym zakresie wskazał na naruszenie art. 105a ust. 3 Prawa bankowego przez pozwany bank (polegające na braku uprzedzeniu powoda o tym, że jego dane związane z tą umową będą przetwarzane po wygaśnięciu zobowiązań powoda wynikających z tej umowy). Zaznaczyć wobec tego należy, że z żadnego z wydruków złożonych przez powoda nie wynika, aby na zlecenie pozwanego banku w bazie danych prowadzonej przez (...) S.A. ujawnione zostało zadłużenie powoda dotyczące umowy o wydanie karty kredytowej (z przywołanych w uzasadnieniu decyzji GIODO wyjaśnień banku wynika zresztą, że zobowiązania powoda związane z umową z 2 sierpnia 2007 roku o wydanie karty kredytowej zostały spłacone na 5 lat przed datą 6 października 2019 roku, k. 31 - a zatem w dniu 6 października 2014 roku, co oznacza, że to nie te zobowiązania były ujawnione w bazie danych (...) S.A. w 2015 i 2016 roku). Wręcz przeciwnie, w wydrukach, na które powołuje się powód, mowa jest o zadłużeniu wynikającym z umowy kredytu – co jednak o tyle budzi wątpliwości, że jak ustalono w uzasadnieniu decyzji GIODO z dnia 22 grudnia 2016 roku umowa kredytu z dnia 1 sierpnia 2007 roku została wykonana jeszcze w 2008 roku (k. 32 – mowa tam o spłacie zobowiązania w dniu 23 grudnia 2008 roku), a dane powoda w zakresie dotyczącym tej umowy nie są przetwarzane w celach dotyczących oceny jego zdolności kredytowej lecz w innych, zgodnych z prawem celach, o jakich mowa w art. 105a ust. 4 i 5 Prawa bankowego. W świetle wyżej przywołanych ustaleń jedynym „czynnym” (tj. niespłaconym) zobowiązaniem powoda wobec pozwanego banku w latach 2014-2016, których dotyczy niniejsza sprawa, musiało być zobowiązanie wynikające z umowy o rachunek bankowy, co zresztą w pewnym sensie potwierdzają zeznania powoda złożone na rozprawie (powód negował istnienie takiego zobowiązania, natomiast przyznał, że pozwany bank twierdzi, że takie zobowiązanie powstało). Wniosek taki potwierdza także analiza wydruku danych z (...) S.A. z k. 19, gdzie wskazuje się na zaległość w limicie debetowym w (...) (co jest niespójne z innymi wydrukami, w których mowa jest o zaległości w ramach umowy kredytu).

Stwierdzić wobec tego należy, że powód nie wykazał tego, aby w okresie, kiedy miała powstać jego szkoda majątkowa opisana w pozwie (tj. w latach 2015-2016, gdyż wtedy powód ubiegał się o kartę kredytową w Banku (...) w W. oraz o limit kredytowy w (...) Bank S.A.), w bazie danych (...) S.A. były ujawnione jego dane dotyczące wykonania

przywołanej w pozwie umowy z dnia 2 sierpnia 2007 roku (tj. umowy o wydanie karty kredytowej) – z wyżej przywołanych okoliczności wynika natomiast, że danymi tymi musiały być dane dotyczące wykonywania umowy z dnia 8 kwietnia 2003 roku o prowadzenie rachunku bankowego. Zaznaczyć należy, że do tej ostatniej umowy stron powód w pozwie w ogóle się nie odniósł i nie twierdził, że podstawą jego powództwa jest niezgodne z prawem przetwarzanie jego danych osobowych w oparciu o tę właśnie umowę. Z kolei stwierdzone w decyzji GİODO z 22 grudnia 2016 roku naruszenie ustawowej ochrony danych osobowych powoda (tj. wymogu z art. 105a ust. 3 Prawa bankowego) dotyczyło wyłącznie przetwarzania danych powoda w związku z umową o wydanie karty kredytowej z dnia 2 sierpnia 2007 roku – tutaj z kolei brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że w latach 2015-2016 w bazie danych (...) S.A. były dostępne dla innych banków wzmianki o zaległościach płatniczych powoda, które mogły wpłynąć na negatywne dla niego decyzje kredytowe z lat 2015-2016. Te ostatnie decyzje, jak już wyżej wskazano, wiązały się zapewne ze wzmiankami w bazie danych (...) S.A. uwidocznionymi we wrześniu 2014 roku i później, a dotyczącymi wykonywania umowy o rachunek bankowy z dnia 8 kwietnia 2003 roku – powód nie wykazał jednak w niniejszej sprawie tego, aby przetwarzanie jego danych osobowych w omawianym okresie (lata 2014-2016) w odniesieniu do tej właśnie umowy było niezgodne z prawem. Jak już wyżej wskazano, w uzasadnieniu wyżej przywołanej decyzji GİODO podano, że na datę jej wydania (22 grudnia 2016 roku) umowa z dnia 8 kwietnia 2003 roku nadal obowiązuje, a przetwarzanie danych powoda na jej podstawie jest zgodne z prawem, tj. odbywa się na podstawie art. 105a ust. 1 ustawy Prawo bankowe. Powód w niniejszej sprawie nie wykazał w sposób wiarygodny ani tego, że wypowiedział skutecznie omawianą umowę, ani że informacje dotyczące wykonywania przez niego tej umowy przekazane przez (...) S.A. do (...) S.A. nie odpowiadały stanowi rzeczywiście.

Z omawianych względów powództwo musiało podlegać oddaleniu jako bezzasadne. Co więcej, powództwo A. Z. podlegało oddaleniu także z dodatkowego względu, niezależnego od okoliczności wyżej omówionych. Stosownie do treści art. 416 k.c. oraz art. 430 k.c. pozwany bank będący osobą prawną odpowiada za szkodę wyrządzoną z winy jego organu (art. 416 k.c.) lub z winy osoby, której na własny rachunek powierzył wykonywanie określonych czynności i która przy wykonywaniu tej czynności podlega jego kierownictwu, co oznacza w szczególności pracowników banku (art. 430 k.c.). W obydwu przypadkach konieczne jest wykazanie, że działania lub zaniechania organów lub pracowników pozwanego banku stanowią przyczynę szkody poniesionej przez inny podmiot, rozumianej w sposób określony w art. 361 § 2 k.c. Powód twierdził, że jego szkoda – będąca skutkiem opisanego w pozwie działania pozwanego banku – polega na utraconych korzyściach, tj. na tym, że powodowi odmówiono w 2015 roku w Banku (...) S.A. wydania karty kredytowej z limitem 15.000 zł a w 2016 roku odmówiono mu w (...) Bank S.A. udzielenia limitu kredytowego w kwocie 10.500 zł. Powód opiera się jednak w tym przypadku na błędnym rozumieniu pojęcia szkody majątkowej. Szkodą jest bowiem ujemna różnica między rzeczywistym stanem majątkowym poszkodowanego (rozumianym jako ogół jego aktywów i pasywów) a jego hipotetycznym stanem majątkowym, który istniałby, gdyby nie zaszło zdarzenie powodujące szkodę. Powód twierdzi, że jego szkoda majątkowa odpowiada równowartości limitów kredytowych, których nie uzyskał – w łącznej wysokości 25.500 zł. Zarazem jednak powód zdaje się nie dostrzegać tego, że gdyby uzyskał limity kredytowe, o które wnioskował i gdyby wykorzystał te limity, to byłby zobowiązany do zwrotu kwot wypłaconych w ramach tych limitów (zapewne także wraz z odsetkami kapitałowymi). Wartości aktywów uzyskanych przez powoda (tj. uprawnień do wykorzystania limitów kredytowych) odpowiadałaby zatem wartość pasywów (tj. zobowiązań do spłaty limitów). W tej sytuacji nie sposób twierdzić, że sama wartość nieprzyznanych powodowi limitów kredytowych stanowi jego szkodę majątkową. Powód mógłby co najwyżej twierdzić (czego w niniejszej sprawie nie czynił), że jego szkoda majątkowa polega na tym, że na skutek odmowy przyznania mu wyżej opisanych limitów kredytowych był zmuszony zaciągnąć zobowiązania pieniężne dotyczące tych samych co do wysokości sum pieniężnych lecz na mniej korzystnych warunkach (w szczególności – z wyższą stopą odsetek kapitałowych: wówczas szkoda majątkowa powoda polegałaby na różnicy oprocentowania).

Z przyczyn wyżej omówionych powództwo wytoczone w niniejszej sprawie podlegało oddaleniu.

Na marginesie rozważań wskazać należy, że wprawdzie w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie art. 17 pkt 4⁵⁾ k.p.c. w brzmieniu obecnie obowiązującym (uzasadniający właściwość rzeczową sądu okręgowego do rozpoznania niniejszej sprawy), jednakże nie znajdują zastosowania przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady

(UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) z dnia 27 kwietnia 2016 r. (Dz.Urz.UE.L Nr 119, str. 1), a to dlatego, że stosownie do treści art. 99 ust. 2 tego rozporządzenia znajduje ono zastosowanie od dnia 25 maja 2018 roku, a zatem do stanów faktycznych, które miały miejsce począwszy od tej daty.

Skoro powód jest stroną przegrywającą, powinien na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. ponieść koszty zastępstwa procesowego pozwanego, których wysokość należało określić na kwotę 3600 zł, na podstawie §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804 z późn. zmianami).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

Dnia 3 stycznia 2019 roku SSR (del.) Adam Borowicz